

Ο ΕΥΘΥΜΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

ΣΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΠΟΥ ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΒΑΛΣΑΜΩΜΕΝΑ ΖΩΑ

- Ο υπάλληλος.— Τί αγαπά η κυρία;
 Η κυρία.— Θέλω ν' αγοράσω έναν πίθηκο.
 Ο υπάλληλος.— Ίδου, κυρία μου, ολόκληρη συλλογή θαλασσωμένων πιθήκων!
 Η κυρία.— Όχι, όχι. Θέλω έναν πίθηκο ζωντανό.
 Ο υπάλληλος.— Κύριε προϊστάμενε, σάς ζητάει μιὰ κυρία!...

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ANDRE BIRABEAU

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ Κ' ΕΝΑ ΚΛΕΙΔΙ...

Η ώρα σημαίνει στο μεγάλο ρολόι που είναι στον αντι-θάλαμο... Ένα, δυο, τρία, τέσσερα, πέντε, έξη, έφτά... Έφτά χτύποι καθαροί, δυνατοί, άδυσώπητοι... Μά την αλήθεια, αυτά τα ρολόγια είναι τρομερά...

Έφτά η ώρα... Πρέπει ο Έμμανουήλ να σηκωθεί από το κρεβάτι... Μά δεν σηκώνεται... Τεμπελιά; Όχι, δεν μπορεί να το όνομάση κανείς αυτό ακριβώς τεμπελιά... Τόν περασμένο χρόνο ακόμα, δεν του στοιχίζε τίποτε να πεταχτεί από το κρεβάτι με το πρώτο χτύπημα του ρολογιού... Μά τώρα... τώρα, διάβολε, είναι νιόπαντρος!

Μά παρ' όλ' αυτά, χρειάζεται σοβαρότης... Ένας προϊστάμενος πρέπει να δίνει το καλό παράδειγμα... Ο Έμμανουήλ θάπρεπε να βρίσκεται στο έργοστάσιό του στις όχτώ ακριβώς. Ο πατέρας του, που διευθύνει το έργοστάσιο μαζί του, είναι πάντα εκεί στις όχτώ, κι' ως είναι τόσα χρόνια μεγαλύτερός του... Μά αυτός δεν είναι νιόγαμπρος... Έχει είκοσιεφτά χρόνια παντρεμένος, ενώ ο Έμμανουήλ παντρεύτηκε πρό έντεκα μόλις μηνών...

Κι' όμως, κι' όμως χρειάζεται λίγο θάρρος... Ο Έμμανουήλ τεντώνεται κι' άνασηκώνεται. Αυτό μισοξυπνάει τη Γκιγεμέτ που κοιμάται δίπλα του... Πρέπει να λή κανείς ώρεβουάρ στη γυναικούλα του, όταν την αγαπάει κι' όταν πρόκειται να την αφήσει για ολόκληρη μισή μέρα.

— Ωρεβουάρ, αγαπημένη μου... της ψιθυρίζει τρυφερά. Μά τα μάτια ακόμα κλειστά, ή Γκιγεμέτ του προτείνει τα χείλη της... Πώς να μη φιλήσει κανείς τέτοια χείλη, πώς να μην άγκαλιάσει κανείς ένα τέτοιο πλάσμα;

Ωραία όλ' αυτά, μά ούτε και σήμερα ο Έμμανουήλ θά φτάσει στο έργοστάσιο στις όχτώ ακριβώς...

Φτάνει έτσι στις έννεα περασμένες. Μά δεν τον άνησυχεί και πολύ αυτό... Η καθυστέρησίς του δεν έχει σημασία, άφου ο πατέρας του βρίσκεται εκεί... Κ' είναι αλήθεια, πώς ο πατέρας, κι' ολομόναχος, μπορεί να τά διευθύνη όλα περίφημα. Δεν είναι γέρος άλλωστε... μόλις έξηντα χρονών. Του άρέσει μόνο να παραπονιέται λίγο: πότε για το σηκότι του, πότε για την καρδιά του, πότε για τις άρτηρίες του, πράγμα που διασκεδάσει τη γυναίκα του, το γυιό του και τη νύφη του, γιατί αυτές ή άρρώστειες δεν περνάνε ποτέ το στάδιο της κουβέντας...

Έτσι, μολονότι ή ώρα είναι έννηα περασμένες, ο Έμμανουήλ φτάνει στο έργοστάσιο ήσυχος. Αυτό άλλωστε συμβαίνει κάθε μέρα. Τώρα θ' άνοίξη την πόρτα της διευθύνσεως, όπου έχει το γραφείο του μαζί με το γραφείο του πατέρα του... Και θά φωνάξει χαμογελώντας: «Καλημέρα, μπαμπά!» Κι' ο πατέρας του θά του άπαντήσει: «Καλημέρα, μικρό μου!»

Μά μόλις άνοίγει την πόρτα της διευθύνσεως, μένει με

το στόμα άνοιχτό... Το δωμάτιο είναι άδειανό, ο πατέρας του δεν βρίσκεται εκεί...

«Μπα! λέει ο Έμμανουήλ. Θα είναι σε κανένα άλλο γραφείο».

Και κάθεται μπρός στο τραπέζι του, έτοιμος ν' άρχισι τη δουλειά.

Η δακτυλό μπαίνει τη στιγμή εκείνη μέσα.

— Καλημέρα, δεσποινίς Ρενέ.

— Καλημέρα κύριε διευθυντά.

— Ξέρετε που είναι ο πατέρας μου;

— Δεν είν' έδω, κύριε διευθυντά...

— Πώς; Δεν είν' έδω; Δεν είναι στο έργοστάσιο;

— Όχι, κύριε διευθυντά. Τηλεφώνησε κατά τις όχτώ για να ειδοποιήση ότι δεν θάρθη το πρωί. Είναι άδιάθετος...

Ο Έμμανουήλ, λιγάκι άνήσυχος, παίρνει στο τηλέφωνο το πατρικό του σπίτι.

— Έμπρός! Έσ' είσαι, μαμά; Καλημέρα, μαμά!

— Καλημέρα, αγαπημένο μου παιδί.

— Τί συμβαίνει; Ο μπαμπάς δεν ήρθε στο έργοστάσιο...

Είν' άρρωστος;

— Άκουσε... Ξέρεις τις υποχονδρίες του πατέρα σου... Παραπονιόταν για τα νεφρά του τις τελευταίες μέρες. Φυσικά, δεν έδωσα καμιά προσοχή. Μά σήμερα το πρωί δεν μπόρεσε να σηκωθεί. Περιμένουμε το γιατρό. Ίσως είναι καμιά ίσχυαλγία. Το πρόσωπό του είναι περίφημο...

— Έτσι λοιπόν;... Άκου, μαμά, πέστου ότι θάρθουμε να φάμε πλάι στο κρεβάτι του. Θα ειδοποιήσω άμέσως την Γκιγεμέτ.

— Ωραία! Αυτό θα τον εύχαριστήση πολύ. Ωρεβουάρ, αγαπημένο μου παιδί.

Ο Έμμανουήλ, καθώς άκουμπάει το άκουστικό, σκέφτεται γιατί ή Γκιγεμέτ δεν χωνεύει τα πεθερικά της: ο κ. Λαβανιαντέρ, ο πατέρας του, την αγαπάει πολύ κ' ή μητέρα του δεν μοιάζει καθόλου με πεθερά. Φαίνεται άλλως τε τόσο νέα!

Και πραγματικά, ή Γκιγεμέτ, στην όποια τηλεφωνεί άμέσως κατόπιν, του άπαντάει:

— Είπες πώς δεν θα φάμε στο σπίτι κι' ότι θα φάμε στους γονείς σου; Θα προτιμούσα να πάμε σ' ένα ρεστوران...

— Μά άγάπη μου, σου είπα πώς ο πατέρας μου είν' άρρωστος.

— Κατάλαβα... Μά ξέρεις, αν είν' ίσχυαλγία, μπορεί να βαστήξει δυο-τρεις μήνες. Δεν φαντάζομαι να θέλεις όλον αυτό το καιρό να τρώμε μπρός στο κρεβάτι του!

— Σώπα! Είσαι τέρας!

Κ' οι δυο γελούν. Η Γκιγεμέτ δεν είναι καθόλου τέρας, μά είναι μιὰ μικρή έγωίστρια... Ξέχασα να σάς πω πώς είναι μόλις δεκαέννα χρονών.